

POLITIPENSJONISTEN

ORGAN FOR POLITIETS PENSJONISTFORBUND NUMMER 1 • 2013

Velkommen til
Landsmøtet i
Sarpsborg i juni

Side 6

Politipensjonist
Ivar Simastuen
40 år som
trubadur *side 8*

Martin Stokken
– skiløper og
politimann

Side 10

Kjell R. Bjerke

Verdighet og respekt

I Politiets Pensjonistforbund er det to saker som styret er opptatt av og som vi enten søker om selv eller setter krav slik det er bestemt i Handlingsplanen:

- 1.) Hver høst sender vi inn til den sittende regjering krav til statsbudsjettet.
- 2.) Hver vår sender vi inn krav til trygdeoppgjøret.

Vi deltar sentralt i utformingen av kravene til regjeringen og møter i forhandlingsmøtene som «rådgivere». Det sier seg selv at det er Pensjonistforbundet som fronter oss vis av vis regjeringen. Det er Pensjonistforbundet som er det eneste forbundet som har avtalt rett til drøftelser/forhandlinger med regjeringen. Med snart 900 000 pensjonister i ryggen skulle det tilsa at man blir mottatt med verdighet og respekt. I trygdeoppgjøret våren 2012 gikk det galt. Harald Andersen har satt ord på hva de fleste pensjonister i Norge følte da oppgjøret ble bestemt i vårt medlemsblad 3/12. Det gikk så galt at Pensjonistforbundet ba om et «*nødvendig avklaringsmøte med statsråden*». Det igjen førte til at man er enige om, ved senere forhandlinger: «*det hele skal være tuftet på kvalitet og gjennomføringstakt som gjør det mulig for partene å håndtere et trygdeoppgjør gjeldende for over en million mennesker med verdighet*».

Budsjettforslaget til regjeringen for 2013 var det stilt store forventninger til i og med at det er et valgår. Statsbudsjettet ga intet positivt til oss pensjonister. Derfor skrev Pensjonistforbundet på vegne av oss, til statsministeren personlig med bl. annet flg. tekst: «*Pensjonistforbundet er opprørt over regjeringens framlagte budsjett for 2013*», og, «*Den største bekymring for det framlagte budsjett er likevel regjeringens manglende **respekt** for landets eldre og deres økonomiske situasjon*».

Jeg er spent på hvordan den nye statsråden vil møte oss pensjonister i mai. Hun er 44 år. Det er lenge til hun blir pensjonist. Hennes argumenter er så langt jeg har hørt, tuftet på gamle statistikker og teorier. Virkeligheten er etter at Pensjonistreformen ble iverksatt 1. januar 2011 mildt sagt forvirrende. Styremedlem Eystein Loftesnes har vært vår representant på kurs om reformen. Han er fortsatt forvirret, men nå på et høyere plan! Men alvorlig; Det viser seg at Pensjonsreformen skaper kun problemer, den er verken **verdilig** eller gir **respekt**. Her må noen gripe inn.

Velkommen til Landsmøtet!

På side seks i Politipensjonisten ønsker Pensjonistlaget i Sarpsborg alle delegater, observatører, gjester og medreisende hjertelig velkommen til forbundets 14. ordinære landsmøte. Landsmøtet er forbundets øverste myndighet og vedtektene pålegger Landsmøtet et stort ansvar for å legge til rette en framtidsrettet virksomhet og målsetting. Men Landsmøtet er også et høytidlig arrangement som skal gi tillitskvinner og menn i lokallaga en inspirasjon til å arbeide lokalt til beste for sine medlemmer. Forbundsstyret er overbevist om at dette Landsmøte gjennom sine forhandlinger, vil gi de anvisninger som det nye styret trenger for fortsatt framgang for forbundet. **Velkommen!**

Kjell R. Bjerke
forbundsleder

Organ for Politiets Pensjonistforbund
Org. nr. 980 442 020

Redaktør:

Jørn-Kr. Jørgensen
Peter Møllers vei 4 A, 0585 Oslo
Telefon 0047 906 14 485
E-mail: colombocity@hotmail.com

Redaksjonen avsluttet:
16. februar 2013

Politiets Pensjonistforbund

Postboks 8101 Dep., 0032 Oslo
Telefon: 22 66 90 95 • Telefaks: 22 70 50 87
E-post: pppf@pf.no • www.politipensjonisten.no

Besøksadresse:

Grønlandsleiret 25, 2 etasje, 0190 Oslo

Fast kontortid:

Mandag og onsdag 09.00 – 15.00

Forbundsstyret i Politiets Pensjonistforbund

Forbundsleder

Kjell R. Bjerke
Hilton 21, 2040 Kløfta
Telefon: 63 98 10 32
Mobil: 915 43 793
E-post: k-r-bjerke@online.no

Forbunds nestleder

Tor Inge Hansen
Uranusveien 44, 9024 Tomasjord
Telefon: 77 63 03 08

Forbundssekretær

Olav R. Haugen
Østliveien 15, 1811 Askim
Telefon: 69 88 69 89
Mobil: 952 08 588

Kasserer

Roald Korsøen,
Kolstien 3D, 5097 Bergen
Telefon: 55 28 66 37
Mobil: 901 80 389

Styremedlemmer

Johan Omdal, Stavanger
Eystein Loftesnes, Arendal
Sven Roar Revdahl, Trondheim

Varamedlemmer

Olav Røttingsnes, Romerike
Torbjørn Finn, Sarpsborg

Design & Trykk:

Prinfo Unique – Opplag: 3 400
Forsidefoto: Johan Fjærestad

Å takke gjør ikke vondt

Fremdeles er det mulig «å miste munn og mele», og stor var forbauselsen da jeg forleden dag ringte en god venn for å takke for noen penger han hadde sendt meg.

- Takk for pengene. De er vel inne på konto, sa jeg.
- Du trenger ikke å takke. Slutt å takke. Det er bare plagsomt, svarte han.
- Ja, vel, svarte jeg. Jeg skal tenke på det.

«Slutt å takke», sa min venn. Jeg ble gående så godt som resten av dagen å tenke på dette. «Slutt å takke.»

Mine foreldre lærte meg fire viktige ting som jeg alltid har hatt glede av senere i livet samme hvilket himmelstrøk jeg har vært under: 1.) Vær deg selv. 2.) Kom alltid presis til avtaler. 3.) Hold hva du lover. 4.) Og takk for det du får eller når noen gjør deg en tjeneste – og takk alltid for maten.

Med denne livsvisdommen har jeg reist verden rundt flere ganger, og visdommen har jeg brukt når det har passet. Den har aldri slått feil. Ikke før nå. «Slutt å takke.»

Et eller annet sted er det en regle som sier: «Jeg takker ute, jeg takker hjemme». Svært mange av oss har lært dette, og gode vaner er vonde å forandre. Heldigvis!

Men her hadde jeg altså en nær venn som ba meg om å la være å si takk. For meg er det helt kunstig. Jeg håper det er det for deg også – ja for de aller fleste mennesker. Sannheten er nemlig

denne: Du kommer svært mye lenger ved å si takk, ved å nikke til takk, ved å vise at du bryr deg og er en smule takknemlig. Enkelte vil si at det hører høfligheten til, og det gjør det, men også rent mentalhygienisk for deg selv, er det viktig å takke. Det koster ikke noe og det tar ingen skade.

Jeg kjente en mann som takket hver gang han våknet. Han takket for livet. Flottere kan det neppe gjøres. Det er den rette livsholdningen – å takke når man kan for det man er glad for og setter pris på.

Å takke koster ingen verdens ting. Det gir! Slutt aldri å takke! Derfor: Takk for at du har lest dette. Takk i stort og takk i smått, tusen takk – og god dag!

Jørn-Kr. Jørgensen, redaktør

HEDERSTEGNET 2013

Vi som sitter i Hederstegnutvalget ønsker å minne våre lokallag muligheten til å fremme forslag på kandidater til å motta hederstegnet. Se nærmere om dette i Politipensjonisten – nr. 2 2012.

Forslag sendes til
utvalgets leder,
Odd Kjell Abrahamsen,
Tvidbølane 28,
4700 Vennesla.

*Kjell Bjørn Aarø,
sekretær*

**Skriv til Politipensjonisten.
Vi venter på nytt fra ditt lokallag – stort eller smått.**

Slik husker vi Ervald Larsen

Lite vet jeg om hans liv ellers før han havnet på gata og ble en utfordring for sosialvesen og politi, men at han var en kranglefant og vel neppe var avholdt i noen kretser, kan jeg underskrive på. Da jeg fikk en annen kullkamerat av oss, Nils Gunnar Skarning, til å skrive om bl.a. Ervald Larsen i Historieselskapets Årsskrift i 2007, hadde Nils allerede blitt kjent med han fra sine hjemtrakter på Sinsen, hvor han på slutten av 40-tallet hadde stiftet bekjentskap med tørr-rødspriten til innvortes bruk. Hans utseende bar preg av at han i sin barndom hadde blitt sparket av en hest i ansiktet – noe som ikke gjorde han mer tiltalende.

Jeg husker Ervald med både ett og to bein, den siste tida hadde han ett – da med det ene bukse-

beinet festet med sikkerhetsnål utvendig på hofta. Folk kan ble så fornedt at de rett og slett gjør i buksa, gror til av møkk, og at mennesker unnviker dem – rett og slett av frykt. Når røsten blir grov og smilet fraværende viker man unna. Noe skal man ha for å overleve, og Ervald stoppet folk med krykka dersom de ikke frivillig ga penger når de passerte ham på trappa til Gassverket. Hans alkoholbruk og heftige temperament gjorde at politiet ofte ble tilkallt. Pågrepelse, innbringelse og senere inkvirering var ikke av de ting man helst gjorde når Ervald var i bildet. Derfor gikk man ikke i f.eks. i hans oppheftede buksebein – der han hadde skjult en kniv, og den ble brukt da han kom på «dobbeltrom» i bakgården på Møllergaten 19. Romkameraten var også kranglete, og hva forsvarer man seg med når krykkene har blitt tatt hånd av politiet? Ervald ble dømt, og fengslene vil ikke ta imot smussete gjester. Da han hadde blitt vasket ble han syk – må vite, om han ikke hadde vært før. Jeg flyttet fra Møllergaten 19 til en politistasjon i utkanten, Manglerud, og omgangen med Ervald opphørte,

Slik husker vi Ervald Larsen i bybildet i Oslo.

så jeg vet ikke hva som senere skjedde med han. Sikkert er det ihvertfall at Ervald Larsen ikke lenger er blant oss. Byoriginale er bort, og plassen under bruer, trapper og i gater er overtatt av andre – ofte fjernt fra.

Jon Torstein Kvikne

I politipensjonisten nr. 4 for 2012 spør Skarning om noen husker Ervald Larsen.

Som gammel Grønlandsveker husker jeg selvfølgelig Ervald. Jeg tok et eget bilde av han i 1968 på Grønland. Det var ikke så mange som hadde et fotoapparat med på jobb, men jeg hadde det av og til og har en del bilder fra tjenesten på Grønland. Vedlagt også et bilde fra Birigata på Kampen hvor det var en del glade gutter som hadde tilhold. Dette bilde er også fra 1968. Dag Håkon Hernes og jeg hadde nok patrulje et 12 – 18 sett og besøkte

Birigata med 141. Jeg ser av bildet at det var ikke alle som syntes det var greit at jeg tok bilde, men han som ser midt imot husker jeg var en hardning på rødspriten. Han døde tidlig i 70-åra.

Det var nok en kamp for disse gutta å skaffe seg både sted å være og drikkevarer. De ble jo jaget hvor enn de oppholdt seg. Det er liksom mer sosialt akseptert nå å være utenfor det normale.

Vidar Roskifte (Olsen)

Tenkte jeg skulle sende inn en liten historie som knyttet seg til personen Ervald Larsen, omskrevet av Eiliv Lønningen i Politipensjonisten nr. 4/2012. Særlig det malte bildet av den gamle uteligger samstemmer med slik jeg husker ham. Jeg kjenner ikke hans bakgrunn i detalj, men han manglet vel et øye som det ble sagt at en hest hadde tatt ved en eller annen anledning. Han hadde også en kunstig venstrefot fra kneet. Derfor krykkene. Og

han luktet ikke godt. Derfor var det lite populært å måtte innbringe ham. Vel, historien er som følger:

Allerede tidlig i min politikarriere hadde jeg den «store ære» å møte Ervald Larsen. Jeg husker særlig en vinter hvor Oslo viste seg fra den kalde og råde siden. Jeg jobbet da på Gamle Grønland politistasjon. Ute på bilpatrolje fikk vi beskjed om å hente en person ved navn Evald Larsen som tydeligvis hadde problemer i kulda. Ingen jubel i patruljebilen, men oppdraget ble utført, og den gamle uteligger ble fraktet til Tøyenbekken og innkvartert i «husvillen».

«For livets glade gutter går solen aldri ned». En våken politimann, Dag Hernæs, følger nøye med.

Som ung mann syntes jeg synd på den gamle kroken, og det endte med at jeg dro til kantina på nr. 19 og kjøpte to lekre skinkesmørbrød og en flaske lagerøl. Tilbake på Grønland gikk jeg inn til E.Larsen. Han hadde satt seg på cellegulvet, hadde skrudd av seg foten og lagt den pent ved siden av seg. Han kikket forundret opp da han fikk overlevert de

to smørbrødene og flasken med lagerøl. Så kikket han nøye på flasken, kikket opp på meg og sa: «Unnskyld konstabel, men jeg drikker helst bakk, jeg.»

Jan R. Svendsgård Bodø

Lommekalenderen

Styret vedtok i møte 13 juni 2012 at vi ikke skulle trykke og utgi lommekalenderen i 2013. (Se referatet på hjemmesiden). Etter årsskiftet har vi fått svært mange henvendelser til kontoret med spørsmål: «Når kommer almanakken», «Får vi ikke kalenderen i år», «Hvor blir det av almanakken» osv. Olav har svart på rundt ti henvendelser hver dag.

På Landsmøtet i Kristiansand i 2011 ble det vedtatt etter en god debatt flg.:

«Trykking og utsendelse av lommekalenderen opphører med virkning fra 2012. Dersom forbundets økonomi tilsier at det er tilrådelig på nytt å trykke og sende ut lommekalenderen til medlemmene, gis forbundsstyret fullmakt til å legge det inne i årsbudsjettene. Til erstatning for denne foreslås at styret etter hvert Landsmøte i vårt fagblad setter inn et særskilt bilag hvor all den informasjon som i dag står foran i lommekalenderen er trykket. Dette kan nappes ut og oppbevares til neste landsmøte».

Som vist i budsjettene koster det forbundet rundt kr. 100.000,- å trykke og sende ut almanakkene hvert år. I 2012 fant styret midler til dette. I 2013, altså i år, skal vi ha Landsmøte i Sarpsborg. Landsmøtene er svært kostbare, og vi har tatt av kapitalen både i 2009 og i 2011 for å dekke kostnadene. Landsmøtet i Kristiansand vedtok også (faktisk på benkeforslag) både å heve inntekten, men også å pådra varige utgifter. Styret har krav om å forvalte pengene slik medlemmene har bestemt, og har, som vist, vedtatt å droppe lommekalenderen i år. Dette etter en forespørsel til laga og håndsopprekking på ledermøtet. Men dersom vi får på plass pengene, skulle det ligge til rette for å sende kalenderen ut i 2014.

*Kjell Bjerke
forbundsleder*

Velkommen til Sarpsborg – Landsmøtebyen 2013

En vakker dag i år 1016 med sol fra skyfri himmel kom Kong Olav den hellige seilende med sine langskip opp Glomma, men ble stanset i sin videre ferd av Sarpsfossen. «Dette var da en særdeles flott plass» tenkte han, og grunnla så byen Borg ovenfor fossen og bygde seg en kongsgård der. Fra 1016 til 1030 fungerte Borg som hovedsete/hovedstad i Norge. På 1200-tallet ble det vanligere å kalle byen for Sarpsborg.

Under den nordiske sjuårskrigen brente svenskene ned byen i 1567. Kong Fredrik II av Danmark-Norge besluttet å gjenreise byen 14 km. lenger nede ved Glommas utløp samme året. Denne nye byen fikk i 1569 navnet Fredrikstad – eller som noen særpinger kaller den, «den andre byen». Et stort leirras den 14.2.1702 tok med seg hele den gamle middelalderbyen med vollen rundt ut i Glomma. Bare ruiner etter St. Nicolas-kirken og deler av vollen rundt byen samt området Gleng ble igjen. Opp gjennom årene var det nok en og annen særping som fikk hjemlengsel og i ly av mørket enten rodde/seilet oppover Glomma eller «tælla» langs elva til gamlebyen og Gleng der det fortsatt bodde særpinger.

Sagbrukene Hafslund og Borregaard lå på hver side av fossen, og ga grunnlag for noen av Norges rikeste og mektigste familier i flere århundrer. Da det utover på 1800-tallet var blitt mulig å seile med havgående skip helt opp til Sandesund slik at trelasten kunne lastes om bord i Sarpsborg, åpnet dette for at Sarpsborg fikk bystatusen igjen i 1839. I 1845 var byen landets nest største trelasthavn. I 1890-årene ble Borregaard bygd ut til en cellulose- og papir-industri, og kan vel i dag markedsføre seg som verdens fremste bioraffineri der hele 97% av tømmerstokken blir utnyttet.

En kommunesammenslåing av Sarpsborg, Tune, Skjeberg og Varteig kommuner i 1992 skapte bedre forutsetninger for den videre utviklingen av byen. Etableringen av Quality Hotel og Badeland like ved E6 i 2000 og ombyggingen av E6 til motorvei (åpnet i 2008) har også hatt stor betydning.

Kommunen har en dagsavis – Sarpsborg Arbeiderblad, fire store kjøpesentra, et stort antall større bedrifter hvorav en del innen bygg og anlegg, eget bryggeri, ca. 20 korps der flere av disse har tatt hjem NM-tittler, og over 50 kor.

Likeledes er det 49 idrettslag i byen som driver med aktiviteter innen 89 idrettsgrener. Byens idrettsatleter har høstet både OL-gull og OL-medaljer samt tatt EM og VM-titler innen flere idrettsgrener. Byen har innendørs ishall og isbane ute, flere idrettshaller, svømmehall og flere kunstgressbaner hvorav flere med varmeanlegg og arbeider i dag med bygging av et nytt friidrettsanlegg. For spesielt interesserte: Ja – Sarpsborg 08 spiller eliteseriefotball i 2013.

Av severdigheter kan kort nevnes, Sarpefossen – Europas største foss, Kulåsparken – den grønne oasen med utendørscene midt i sentrum, Hafslund Hovedgård med aner flere hundre år tilbake i tid, Eventyrfabrikken – Østfolds største lekeland, Kjerringåsen Alpinsenter – Østfolds største alpinanlegg og Østfold Golsenter – Skandinavias største innendørs golfsenter. La oss også nevne at vi innenfor kommunegrensene finner noen av Norges største helleristningsfelt, bl.a. av «Bjørnstadskipet» som er Norges største helleristningsfigur. Helleristingene er fra ca. år 1000 f.kr.

Quality Hotel & Resort Sarpsborg skal være vårt Landsmøtehotell i begynnelsen av juni Dette er et av Nordens største konferansehotell med hensyn til kapasitet. Hotellet har et aktivitetssenter, badeland og klatrevegg (kanskje ikke så aktuelt for oss). Hotellet har vunnet flere priser siden åpningen i 2000 og ble i fjor kåret til «Resort of the Year». I tillegg til hotellets egne aktiviteter fikk de i fjor en ny nabo: «Inspiria», et opplevelsessenter.

I dag er byen administrasjonsstedet for Østfold Fylkeskommune. Adm.stedet for Østfold Politidistrikt, samt huser Borgarsystem museum – som er Østfolds Fylkesmuseum med bl.a. 36 historiske bygninger. Det nye Sentralsykehuset for Østfold er under oppføring i Sarpsborg, og skal stå ferdig i 2016. Sarpsborg er også den byen med flest soldager i året.

Sarpsborg er Norges tredje eldste by og feirer sitt 1000-årsjubileum i 2016. Sarpsborg er også Norges tiende største by med ca. 53000 innbyggere.

Så vi sier følgende: VELKOMMEN TIL SARPSBORG! Vi skal ta imot dere alle på en best mulig måte og håper på et hyggelig og minnerikt opphold i juni.

**Med kollegial hilsen fra Politiets
Pensjonistlag Sarpsborg
Torbjørn Finn**

40-årsjubileum etter Politiskolen 1972 – 73

Jubileumstur til København 24. – 26.8.2013

Hei alle som gikk ut Politiskolen i 1973. Nå skal vi feire med en tur slik vi gjorde for 10 år siden.

I stedet for å prøve å finne adresser, telefonnummer osv. til den

En historie

En svært fattig mann bodde sammen med sin kone. En dag spurte kona, som hadde veldig langt hår om han kunne kjøpe en kam, slik at hun kunne stelle håret skikkelig. Mannen ble trist og svarte nei, forklarte videre at han ikke engang hadde penger til å fikse klokka si (klokkereimen var slitt av) Kona aksepterte dette.

Neste dag dro mannen på jobb, og stakk innom en klokkebutikk hvor han solgte sin ødelagte klokke, og kjøpte så en kam til sin kone.

Da han kom hjem den dagen, gledet han seg til å gi kona kammen, han ble overrasket når han så at kona hadde klippet håret kort. Hun hadde solgt håret og holdt en ny klokkereim i hånda.

Tårene rant fra begges øyne, ikke på grunn av deres handlinger nå var forgyves, men på grunn av deres gjensidige bevis på kjærlighet.

MORALEN: Å elske betyr ingenting, å bli elsket er noe, men å elske og bli elsket tilbake av den du elsker er **ALT**. Aldri ta kjærligheten for gitt.

gamle skolegjengen så benytter jeg nå muligheten til å nå delta-gerne via Politipensjonisten da de aller fleste som gikk ut Politiskolen for 40 år siden nå er pensjonister.

Er det noen som ser dette og som vet om andre som ikke får bladet, så varsle videre.

Påmelding:

Det er begrenset antall plasser så meld interessen snarest på mail: bjodavan@gmail.com innen **5. april 2013**. Jeg har mobil **992 81 250**, men foretrekker mail.

Prisen for turen varierer i forhold til lugartype. Jeg sender pris til de som melder interesse. Uansett blir det en gunstig pris.

Bjørn Davan, arrangør

Vil du bli PPFs webmaster

Landsmøtet har vedtatt at vi skal få på plass en Webmaster. Dvs. en «redaktør» til vår nettside/hjemmeside; <http://www.politipensjonisten.no> Jobben er fortsatt ledig. Se vår «annonse» i nr. 4/12. Dette kan du gjøre hvor du enn måtte være i landet. Du trenger tilgang på Internett. Du må ha en PC. Du må ha litt tid og kanskje litt kreativitet. Har du det får du frie tøyler. Har vi et medlem som vil eller vet om noen som kan?

*Kjell Bjerke
forbundsleder*

Politimannen Ivar Simastuen

– 40 år som artist

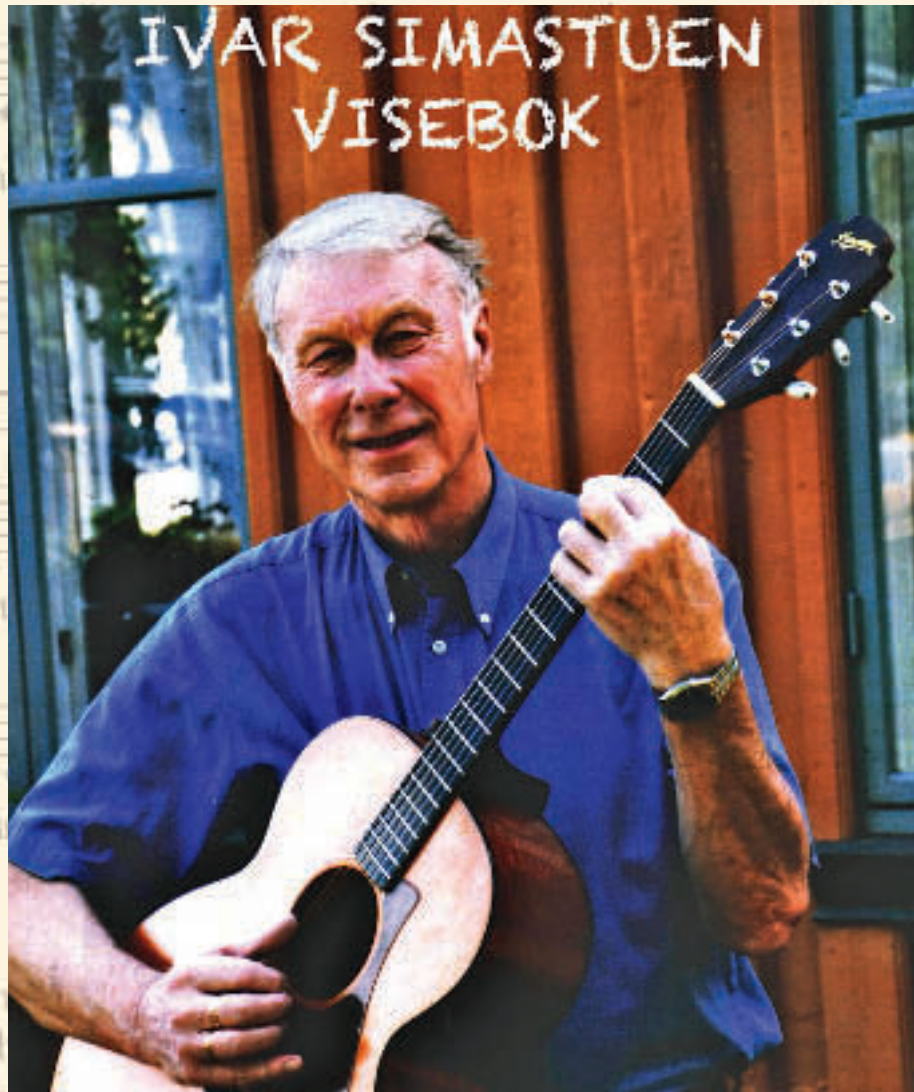
Tro det eller la det være: I 2012 hadde vår kollega Ivar Simastuen 40-års jubileum som artist, visesanger og trubadur. I 1972 kom hans første LP-plate «Prestekrager og timotei», og siden gikk det nesten bare slag i slag med den ene melodien mer populær enn den andre; hele tiden mens den samme Ivar Simastuen var i aktiv polititjeneste. Fremdeles er han å høre i radio og hvor man ellers måtte finne på å invitere denne edle visens tjener.

Ivar Simastuen slo gjennom som visesanger etter at han med hjelp og støtte av talentspeider Fredrik Friis og musikeren Kjell Karlsen fikk utgi sin første LP-plate i 1972. Platen ble en suksess og solgte til gullplate. Den mest kjente sangen fra denne LP-en er «Brunen», som ble en gjenganger i Ønskekonserten. Også hans innspilling av Arne Paasche Aasens *Din ungdom* ble meget populær. Simastuen har opptrådt mange ganger i TV, blant annet i «Husker du?» og «Da Capo».

Ivar Simastuen er født 31. desember 1936 i Kvikne i Nord-Østerdal, og er oppvokst på en fjellgård. Nettopp denne bakgrunnen har gitt stoff til mange av hans viser, så som «Brunen», «Gammelskolen», «Godt å kåmmå hematt» og «Jeg lengter til et sted».

Simastuen utdannet seg som vi vet til politimann, og virket noen år som lensmannsbetjent før han ble tilsatt ved Kriminalpolitisenralen der han fikk videreutdanning som fingeravtrykkstekniker. Etter 16 år ved Kriminalpolitisenralen, begynte han i Justisdepartementet og ble utnevnt som politiinspektør i 1987. I 1999 ble han pensjonist og har siden vært aktiv både i Norsk Politihistorisk Selskap (som nestformann) og i Politiets Pensjonistforbund.

I forbindelse med 40-årsjubileet som visesanger har han samlet 59 av sine viser mellom to permer. Heftet heter kort og godt «Ivar Simastuens visebok» og er garantert og bli et hyggelig tilskudd til alle venner av «den gode visen». Her er det mye å ta av – særlig for den eldre garde, men også for den yngre som vil sette seg inn i hva som var populært for over

40 år siden. Mange av sangene har aldri før vært nedskrevet med noter, så her foreligger det også et lite stykke nybrottsarbeid.

Ivar Simastuens diskografi ser slik ut:
Prestekrager og timotei, 1972, Polydor
Når dagen er endt, 1973, Polydor
Lang en sti, 1974, Polydor
Der åa bruser, 1975, Polydor
De nære ting, 1976, Polydor
Viser ved vinduskarmen, 1977, Polydor
Nye vakre Anna, 1979, db Records
Den første gang jeg så deg, 1982, AB Records
Det er godt å kammå hematt, 1999, GP Records

Det bor noen der...

Av Kjell Grobe

Det er tidlig på morgenen, dagen før Lille Julaften – lørdag, den 22. desember. Ute er det mørkt. Vintersolverv var i går, men dagen i dag skal bli like kort som dagen i går. I løpet av natten har det kommet noe snø. Jeg sitter i «stresslessen» fra Ekornes, og lar tankene vandre. Fra stolen har jeg utsikt mot en østerisk svartfuru, som vi plantet for drøyt 26 år siden. Den står i flott silhuett mot det gryende morgenlyset. Det ser ut til å bli en fantastisk morgen. Langs bakken er det noe frostrøyk, men gjennom frostrøyken kan jeg se at himmelen bak svartfura begynner å få en kraftig rødfarge. Det er utrolig flott hver gang – å få oppleve slike soloppganger. En vidunderlig vintermorgen.

Det bor noen der!

Hvor? Nesten øverst i svartfura.

Historien begynner i 1986. Da vi flyttet inn i nytt hus på Gullhaug Tømte i Skedsmo, plantet vi mange trær. Noen ble hentet oppe i skogen i nærmiljøet. Bjerketrær, furutrær og et rognebæretre fant veien til hagen. En flott furu ble gravd opp ved Nitelva – og kjørt hjem. De fleste trærne ble allikevel innkjøpt på diverse hagesentre. Blant disse var det to østeriske svartfurer.

Svartfuruene vokste seg store og sterke. Sammen med andre trær, dannet de en skog mot naboene. Naboungene brakte med seg tepper og mat, og hadde piknik inne i skogen vår. Men, hos noen ble det selvfølgelig lite kveldssol – eller morgensol. De aller fleste trærne i hagen vår er blitt fjernet, etter hvert som en del av naboene har anmodet om dette. Flere bjerketrær og mange furuer – deriblant den ene svartfura, en blodlønn og en blågran, er saget ned – og har blitt til ved. Den andre svartfura og tre andre store trær står igjen.

Vi oppdaget for en del år siden at to skjærer, hadde bygd et rede nesten øverst i svartfura. De flyttet dessverre etter forholdsvis kort tid. Vi vet ikke hvorfor.

I løpet av den tiden skjærene bodde i svartfura, fikk de et par kull med unger.

For to år siden – i januar, begynte to andre skjærer å fikse på det gamle redet i svartfura.

Så velger jeg å tro:

En av disse skjærene er født i svartfura vår, og bor nå sammen med sin utkårede på samme adresse. Sist sommer fikk skjæreparet tre unger. Alle vokste opp. Etter nødvendig barneoppdragelse flyttet de ut. Skjæreungene bor nok også i nærheten. Jeg synes det er interessant å studere skjærene. En meget flott fugl. De kan visstnok bli opp mot 15 år gamle, lever i parforhold og holder seg stort sett i det samme området hele livet. Skjærene starter å bygge redene sine midtvinters. Hvis de ikke trenger å bygge nytt rede, pusser de opp – eller ominnreder sitt tidligere rede. Er du så heldig å ha skjærer i hagen din, forsvarer de reviret sitt, og holder

andre skjærer unna.

Det bor noen der!

Vi legger jevnlig ut mat til fuglene. Småfuglene har sin foringsplass med solsikkefrø, fuglenøtter og meiseboller. Skjærene får mat et stykke unna. Så lenge de får mat, holder de seg unna maten til småfuglene.

Skjærene spiser absolutt alt som er mulig å spise. De er takknemlige uansett hva vi legger ut av mat. Skjærene sitter oppe i redet sitt – og våker over eiendommen. Så snart de ser at vi legger ut mat på foringsplassen, kommer de ned fra redet – seilende som papirfly. Før skjærene begynner å forsyne seg av maten, speider de vaksomt rundt seg i alle retninger.

Hvis vi legger ut mye mat, fyller de nebbet med flere biter og drar i forskjellige retninger. De gjemmer mat på mange steder. Nærliggende hustak ser ut til å være populære gjemmesteder. Kanskje ikke like populært hos naboene? Er det små mengder av mat, fortæres denne der og da.

Etter at de har spist – hvis det er fint vær, setter de seg gjerne i et tre, på et tak, eller på toppen av en stolpe. Hvis det er dårlig vær, returnerer skjærene oftest til redet sitt. Redene har et forholdsvis tett tak.

Enkelte påstår at det følger mye «skrik og skråll» med skjærene. Vi har ikke den samme opplevelsen. Skjærene kommuniserer med mange forskjellige låter. De fleste er ikke støyende, men nærmest kurrrende. Særlig når skjærene har unger, er det mange koselåter å høre fra redet.

Bråk blir det først hvis det kommer fremmede skjærer som har planer om å forsyne seg av maten på foringsplassen. På våren når skjærene ruger på eggene sine eller har fått unger, er det også høylytt skriking, når luskende katter nærmer seg treet hvor skjærene bor. Kattene blir regelrett angrepet av stupende skjærer. Det virker ikke som om katter tør å ta noen konfrontasjoner med sinte skjærer. De later riktignok som om de ikke er redde, men allikevel sniker de seg unna de aggressive skjærene.

Det bor noen der!

For at det ikke skal bli noen adresseforviklinger, har skjærene fått en «b» i adressen sin. Vi er heldige som har så hyggelige leieboere.

På tomte vår, bor det også flere andre fugler. Disse får unger i fuglekasser vi har på veggen. Noen av dem drar til «syden» om vinteren akkurat som oss. Det får bli en annen historie.

Det bor noen der!

Martin Stokken – skiløper og politimann

Martin Stokken var en av landets beste idrettsutøvere fra 1946 til 1957 og er kanskje den aller største helårsidrettsmann vi noen gang har hatt. Han var også politimann. Her er en biografisk artikkel om en av politiets store idrettshefter.

Stokken vokste opp i trange kår på småbruket Snegeldal på østsiden av Hemnefjorden i Snillfjord. Han var yngst i en søskenflokk på fire. Det var et daglig slit til livets opphold på plassen, som lå en times gange fra nærmeste nabo. Handelsmannen lå flere timers rotur unna. Som barn likte ikke Martin vinteren, og ski hadde han ikke. Da han var 7 år, måtte han til nærmeste skole, som lå i Tannvik. Som barn flest ønsket han selvfølgelig å bo hjemme hos mor og far, men foreldrene måtte bare innse at de ikke hadde råd til å la ham slite sko med to timers tur gjennom skogen hver dag. Derfor fikk han losji hos poståpneren, som selv hadde 10 barn. Hver helg drog Martin hjem for å hente sin egen mat for resten av uken. Det var først under skolegangen at han fikk føling med skiløping.

1934 rammet en stor ulykke familien. Det lille bruket brant ned til grunnen sammen med 1000 mål skog. Foreldrenes livsverk var ødelagt, og de var begge utslitt av tungt arbeid og maktet ikke å begynne på nytt. På sin 13-års fødselsdag opplevde Martin at faren døde av slag. Etter folkeskolen måtte han som de aller fleste ut for å finne arbeid. Den forholdsvis lille og spede guttungen fikk etter hvert styrke som gårdsgutt og gjeter, og han gikk noen skirenn i hjembygda som viste at han var et talent. 15 år gammel, og yngre enn de fleste andre, vant han sitt første skirenn.

1939 måtte Martin og moren søke arbeid utenfor hjembygda og havnet på Fåvang i Gudbrandsdalen. Her møtte han et godt skimiljø og gikk noen kretsrenn før krigen brøt ut. 1943 flyktet han over til Sverige og kom inn i de norske styrker. Her ble han for alvor oppdaget som idrettsmann.

Da han kom tilbake til Norge, tok han allerede i 1946 sitt første norske mesterskap, i terrengløp. 11 år senere hadde han erobret 24 NM-titler, 19 i friidrett og fem i langrenn. Stokken deltok i fire olympiske leker. Han satte 18 norske rekorder i friidrett. 1948 ble han nr. 4 på 10 000 meter i London-OL, og 1949 løp han distansen som fjerde mann i verden under den magiske grensen på 30 minutter.

I årene frem til 1950 så Stokken på skisporten mer som trening til friidretten, men deretter ble det langrenn som absolutt lå hans hjerte nærmest. Han fikk sølv i stafett i Oslo-OL 1952 og seier på femmila i Holmenkollen 1954 etter en spennende duell mot Sixten Jernberg. Førsteplassen på favorittdistansen, 50 km, i NM

Martin Stokken i sporet.

1955 så han senere tilbake på som et av høydepunktene i sin lange karriere.

I den vesentligste del av sin karriere representerte Stokken Selsbakk IF. Han ble tildelt Egebergs ærespris 1949 og fikk Holmenkollmedaljen 1954. Martin Stokken delte etter sin aktive innsats mange erfaringer med yngre løpere og var trener i både langrenn og skiskyting. Han døde bare 61 år gammel og hadde fram til 1980 arbeidet 30 år som politimann i Trondheim.

Martin Stokken var et idrettsfenomen; som skiløper hadde han langt fra det beste startgrunnlag, men styrken og jernviljen som preget han som konkurransemann, ble utvilsomt grunnlagt i meget ung alder. I dag vil det være utopi at noen kan bli nummer fire i et olympisk titusenmeter-felt i friidrett for deretter noen år senere å vinne femmila i Kollen.

FYNDORD

Folk vil kanskje glemme hva du sa og gjorde, men ikke hvordan du fikk dem til å føle seg.

Livet er som et piano. De hvite tangentene er lykkelige stunder, og de sorte tangentene er triste stunder. Men husk; du må spille på begge fargene for å skape vakker musikk.

Glade pensjonister i midt i Norge på juletreff. I midten Øystein Vetlester.

Mosjøen politipensjonistlag arrangerte for 11.året på rad et juletreff i Bjørgstua i det ærverdige Fru Haugans Hotell i Mosjøen, den 29.november 2012. Her deltok de fleste medlemmer med ektefeller. Samtidig var det ei markering av at Mosjøen politipensjonistlag feirer 20 års jubileum som lokallag under Politiets Pensjonistforbund. John Olsen var den som tok initiativet til stiftelsen av dette laget, og han var den første leder fra 6.mai 1992(stiftelsesdatoen) til 1996 og deretter var Nils Johan Rosvold leder fram til 2000. Disse to personer ble hedret med hver sin fine kniv overrakt av nåværende leder Øystein Vetlester. Sistnevnte ga en kort historie om lokallaget, om aktiviteter m.m. Samme dag hadde en av de yngste medlemmer Anders Vestvik 60-års-dag, og han fikk overrakt en fin blomsteroppsats. Det var også en del julesanger akkompagnert av John Olsen på trekkspill. Politipensjonistlaget spanderte mesteparten av gildet, og alle storkoste seg sammen.

Ø. Vetlester

FYNDORD

Ingenting er mer irriterende enn folk som bare fortsetter å snakke når du avbryter.

Et oppmuntrende ord i rette tid kan være vendepunktet for en som strever.

Det er bedre å gi en hjelpende hånd enn en anklagende finger.

Et sted på jorden finnes det alltid en soloppgang.

Vet du hva kalorier er...?? Små uhyrer som lusker rundt om natta og syr inn klærne dine mens du sover...

Med kritikk kan man oppnå noe, med oppmuntring enda mer.

Det umulige blir fort mulig, når du bruker de mulighetene du har.

Det gjør ikke vondt å glede andre mennesker.

Tur til Agdenes fyr

Dagen var tirsdag, 5. juni 2012 og klokken var 1200. Politiets Pensjonistforening Sør-Trøndelag var klar til å reise på buss-tur til Agdenes Fyr. Vi startet turen fra Trondheim Sentralbanestasjon. Sjåfør var som vanlig Jens Bjørnar Morseth. Værforholdene var ikke de beste, men vi hadde et lite håp om at det ville bedre seg utover dagen. Det var lagt opp til grillfest ute på fyret. Agdenes Fyr ligger vakkert og usjenert til med frisk luft og fin natur 1 ½ times kjøretur fra Trondheim.

Da vi kjørte sørover på Heimdalsmyra viste værgudene seg på en sinna måte ved å bøtte ned en sluddbyge av det kraftige slaget. Men humøret til passasjerene lot seg ikke påvirke av værrets luner. Alle 32 inklusive barnebarnet til Arnfinn Aundal, Maksim, tok det med et smil og håpet på at det ble bedre etter hvert som vi nærmet oss målet.

Underveis kom vi til hjembygda til den kjente skiløperen Harald Grønningen i Lensvik, som ligger i Agdenes kommune, og der gjorde vi en stopp for å besøke Grønningen-museet med mange minner i form av medaljer, pokaler, bilder, bøker og utstyr. Han har donert hele sin premiesamling til Agdenes kommune.

Her fikk vi en interessant omvisning og foredrag av pensjonert rektor, Jan Backlund, som tok seg av utstillingen.

Harald var selv på pensjonisttur i Nord-Trøndelag denne dagen.

Harald Grønningen (f. 1934) deltok i samtlige VM og Olympiader i langrenn i perioden fra 1960 til 1970, og fikk med seg fem olympiske medaljer og to VM-medaljer. Han vant ni individuelle NM-titler, mottok kongepokalen i 1963 og 1967. I 1961 ble han tildelt Holmenkollmedaljen og Sportsjournalistenes statuett som årets idrettsnavn. I 1966 ble han tildelt Olavstatuetten. Han har også mottatt Lahtimedaljen.

Flere av våre medlemmer kjøpte boka om hans idrettsliv «I det lange løp» med hans signatur, skrevet av Arne Svendsen i 1967. Boka var nå utgitt i ny utgave ført i pennen av Otto Ulseth.

Vi sa takk for oss etter en times tid og forsatte mot Selva og Agdenes Fyr.

Da vi kom fram til fyret ble vi ønsket velkommen av tur-komi-

teen med Solveig Brå og Kjell Brevik samt Magnar Skaret og Fred Langbakk fra «Foreningen Agdenes Fyr». Både Magnar og Fred er medlemmer slik at til sammen ble det 35 deltagende medlemmer. Disse hadde reist ut til fyret i forveien for å forberede serveringen.

Agdenes Fyr er den eldste fyrstasjonen i regionen. I 1802 ble det foreslått å opprette et bluss eller lys på Agdenespynten til veiledning for sjøfarende. Farvannet utenfor har både farlige klipper under vannet, og lumske skjær i overflaten. «Admiralitetet» fant fyret nødvendig og nyttig, og Agdenes Fyr ble tent i 1804. Noen år senere, i 1828, mente Fyrkommisjonen at fyret burde forbedres, og det ble flyttet til høyden sydøst for den gamle bygningen. I 1835 ble det installert et nytt lyssystem, og fyret ble tent på nytt i 1838. Etter 180 års drift ble fyret nedlagt som bemannet fyrstasjon i 1984.

Fyreiendommen eies nå av AS Klæbu Sparebank. Foreningen driver vedlikehold av eiendommen og utleie for overnatting, turer og tilstelninger. Magnar Skaret er styreleder i foreningen som driver fyret. Etter en gjennomgang av opplegget for dagen, ble vi invitert til bords og fikk servert grillmat og godt drikke, noe som smakte fortreffelig.

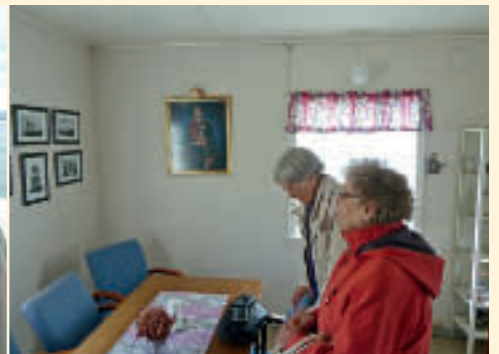
Magnar Skaret fortalte historien om Agdenes Fyr og ledet oss rundt med en omvisning på de forskjellige bygninger og installasjoner på området – og sannelig hadde nå været etter hvert bedret seg med en sol som varmet.

Meget imponerende var det å komme opp i selve fyrtårnet og skue den flotte utsikten over Trondheimsleia, Fosen og mot Hitra og Frøya-området.

En av deltakerne, Gerd Hansen, hadde en spesiell dag. Hun er født og oppvokst på Agdenes Fyr da hennes far var fyrvokter der.

Etter omvisningen smakte det med kaffe og kaker. Da vi hadde kost oss med god mat og drikke og trivelig samvær i et opplegg som turkommiteen fortjener stor ros for, var vi 1730-tiden klar for retur til Trondheim.

Det ble en fin tur og værgudene hørte kanskje våre bønner – og det var en fornøyd gjeng som kom tilbake til byen i 1900-tiden.

Hordalensmennenes pensjonistlag

Referat fra julemøte/medlemsmøte 1. desember 2012

Vårt julemøte ble tradisjonen tro også i år avholdt på Hotell Norge i Bergen.

Det var påmeldt 30 deltakere inkludert gjester: Forbundsleder Kjell Bjerke og politimester i Hordaland Geir Gudmundsen. Grunnet sykdom hos noen av våre medlemmer som måtte melde avbud - ble antallet 24 deltakere.

Møtet ble åpnet kl. 11:00 av vår leder Harald Andersen som ønsket hjertelig velkommen. Etter en kort orientering ga han ordet til politimesteren som ga oss en grundig gjennomgang om tilstanden i politidistriktet. Tunge saker både drap og menneskehandel har krevd store ressurser og kostet enormt mye penger. Dette tærer på økonomien som dessverre ikke står i forhold til utgifter i et så stort distrikt. Han var også innom 22.07.11 og alt det denne grusomme hendelsen har avdekket av feil og mangler hos politiet. Dette vil medføre store endringer for politiet over hele landet og et stort arbeid er allerede i gang for å forbedre rutiner og oppgaver som skal gjøres. Dette krever god planlegging og vil øke ressursbruken og utgiftene i stor grad. Stor takk til politimesteren for at han avsetter tid en lørdag formiddag til oss pensjonister.

Kl. 12:15: Julelunsjen ble inntatt i hotellrestauranten – god mat og god service som vanlig.

Etter lunsjen ca. kl.13:15 fikk forbundslederen ordet. Han redegjorde om arbeidet ved forbundskontoret og fortalte om årets pensjonistoppgjør som de ikke var fornøyd med. Forhandlingsgrunnlaget var i utgangspunktet anslått til 4,2%, men rett før forhandlingene skulle starte ble dette redusert til 3,75%. Dette er «lureri» som Bjerke kaller det og det blir jo ikke bedre av en ytterligere reduksjon på 0,75% (indekseringen) som følge av det nye systemet (Pensjonsreformen). I forbindelse med dette henviste han til Ha-

rald Andersen sitt innlegg i Politipensjonisten nr. 3 – vedrørende trygdeoppgjøret og hvor Harald ga uttrykk for stor skuffelse som mange pensjonister hadde etter avsluttet oppgjør våren 2012. Kjell fremhevet denne artikkelen og opplyste at den hadde vakt stor oppmerksomhet rundt om i landet. I Politipensjonisten nr. 4 – har Kjell et innlegg om samme tema. Videre opplyste han at de på bakgrunn av det Harald har gjort dem oppmerksom på og som han fremsatte under landsmøtet i Kristiansand - har forbundet anmodet om en juridisk vurdering om den tilbakevirkende kraft i deler av reformen var lovlig å gjennomføre. Denne anmodningen er sendt til Det juridiske fakultet ved Universitetet i Oslo. Det ble en ivrig debatt omkring temaet.

Kjell opplyste også om Landsmøtet som skal avholdes i Sarpsborg 5. – 7.juni 2013. Innkalling var sendt ut til lag og foreninger 28.november 2012.

Det ble også fra deltakerne fremsatt ønske om at pensjonistene bør få et adgangskort til sin tidligere arbeidsplass. Det viser seg at en slik ordning finnes bl.a. i Oslo. Dette vil det bli jobbet med og vi regner med at adgangskort vil komme.

Vi holdt også i år en utlodning for å spe på økonomien. Bra gevinster og ivrige loddkjøpere og det hele styrt med stø hånd av vår dyktige leder som vet å sette ord på tingene.

Møtet ble avsluttet med sang: «*Deilig er jorden*». Dette er en god tradisjon som vi tar vare på.

Harald ønsket god jul og vel hjem til oss alle.

Fana 8. desember 2012

Åse Midtun

Nestleder/sekretær

Kongeheder til lensmann

– Julekvelden kom usedvanleg tidleg i år, sa Rolf Endestad, mangeårig lensmann, då han laurdag fekk overreikt Kongen si fortjenestemedalje i sølv, på 66 årsdagen sin.

Flora-ordfører Bengt Solheim-Olsen overrekte medalje og diplom til Endestad, som var synleg rørt over utmerkinga. Solheim-Olsen trekte fram Endestad sin lange karriere i politi og lensmannsetaten der han gjekk av i 2004, etter 36 års teneste, men også hans lange innsats i Røde Kors, både på lokalt og sentralt hald. Endestad har også vore med i politisk arbeid og hatt ei rekkje andre verv og oppgåver. Men først og fremst la Solheim-Olsen vekt på dei menneskelege eigenskapane.

Medmennesket

Han teikna ei bilde av Endestad som eit raust medmenneske med stor integritet og evne til å samarbeide, eigenskapar som gjorde han til ein svært respektert og omtykt lensmann, først og fremst i Flora, men også i Førde og Naustdal der han var lensmann i perioden 1993 - 1996.

– Evne til å høyre akkurat nok

I takketalen slo Endestad fast at sjølv om det var meir eller mindre tilfeldig at han hamna i politiet, hadde det vore ein flott arbeidsplass med mange og varierte oppgåver. – Eg har heller aldri følt det belastande å vere lensmann i eigen heimkommune, sa Endestad, som vaks opp på Storebru. Han viste spøkjesfullt til tidlegare Naustdal-lensmann Leif Erdal som eit døme på korleis ein lensmann skulle vere: Han hadde god fysikk, god forstand, og evne til å høyre akkurat nok! sa Endestad, som og trekte fram kor viktig det var å få til dialog og semje. – Eg brukar å seie at andre òg kan ha rett! sa 66-åringen, som i dag sit i forliksrådet.

Røde Kors viktig for politiet

Endestad har tidlegare blitt heidra med diplom og medalje frå Røde Kors, der han framleis har sentrale tillitsverv. Han trekte den store betydninga samspelet med Røde Kors har hatt også for politietaten, og håpte ein lokal måtte få nytt liv i nattevandrarrordninga i Flora. – Eg veit at dei har redda liv, sa Endestad, som også takka kona Anne Sofie og familien for all hjelp og støtte. I tillegg til slekt og vener, var politiet og Røde Kors representert under tildelinga.

Lensmann Rolf Endestad mottar Kongens fortjenstemedalje av ordfører Bengt Solheim-Olsen.

Spørsmål til politikerne – trygdeavgiften

Vi er inne i valgåret 2013. Det er på tide at vi pensjonister våkner og stiller spørsmål til de politiske partiene. De har lovet oss pensjonister at vi skal få en bærekraftig utvikling – hva nå det måtte bety. Pensjonsreformen er en side av saken, men den bærekraftige utviklingen må også inneha en økonomisk side som kan gi oss pensjonister en forutsigbarhet. Nå vil de fleste som kan regne fort finne ut hva som er igjen av midler å leve for når skatt og avgifter er trukket fra pensjonsinntekten. Jeg har oppfordret til å stille spørsmål om hvorfor gifte får en reduksjon i grunn pensjonen på 15%, og hvorfor vi har 14% mindre minstefradrag enn de yrkesaktive.

Trygdeavgiften har historisk sett vært en forsikringspremie til folketrygden, men den har i dag karakter av å være en inntektskatt. Beregningsgrunnlaget for trygdeavgiften er personinntekt.

Personinntekt omfatter først og fremst arbeidsinntekt og virksomhetsinntekt som skyldes aktiv innsats, men som utgangspunkt ikke er kapitalinntekt, og det er ingen rett til kostnadsfradrag i arbeidsinntekter og begrenset rett til kostnadsfradrag i virksomhetsinntekter. Vi har i hele vårt yrkesaktive liv betalt inn vår del. Trygdeavgiften er nå delt inn i en lav sats for pensjonsinntekter 4,7%, en mellomomsats for lønnsinntekter 7,8% og en høy sats for næringsinntekter. Det er satt en nedre grense for betaling av trygdeavgift på 39 600 kroner. For inntekt over dette ilegges det trygdeavgift fra første krone, men likevel slik at trygdeavgiften ikke kan utgjøre mer enn 25 % (opptrappingsssatsen) av personinntekten over 39 600 kroner.

I medlemsbladet nr. 1/12 skrev jeg om statsbudsjettet og den såkalte sykedelen, som ble økt i 2011 kun for pensjonistene – fra

Bergenspensjonistene gjør det igjen

Våren 2011 var nærmere femti pensjonister fra Bergen og Hordaland på tur til vakre Sardinia. Turen kom i stand da vi oppdaget resurspersonen Herdis Gurigard, som er ansatt i Hordaland politidistrikt. Herdis hadde bodd flere år på Sardinia, og nettopp skrevet og utgitt en reiseguide for øyen – Eksotiske Sardinia. Hun anbefalte en ukens tur til nord og vestsiden av øyen, noe alle som var med syntes var en opplevelse.

Denne turen var så vellykket, at styret bestemte seg for en ny tur i år. Herdis fikk pånytt oppdraget med planlegging og gjennomføring av reisen.

Den 15. september la trettiseks glade pensjonister ut fra Bergen lufthavn Flesland med kursen for København. Etter et kort opphold fortsatte turen med Norwegian til Olbia, en by helt nord på Sardinia. Her ble vi tatt imot av Herdis og vår eminente sjåfør for turen, mr. Geje, i sin store Caramelli-buss. Etter å ha vist sine ryggeferdigheter, havnet vi på Hotell For You, hvor vi overnattet.

Neste dag gikk turen til øyas hovedstad Cagliari, en bussreise på nesten fire timer gjennom fin natur. Halvveis stoppet vi i en liten landsby, og inntok en fantastisk lunsj hos en familie som drev en liten kafe. Syv retter og god vin, kanskje den beste lunsjen på hele turen.

Vel fremme i Cagliari tok vi inn på hotell Italia. Dette er byens eldste hotell, og ligger svært sentralt, med gangavstand til alle byens fasiliteter. Et fascinerende sentrum med mye historie. Festningen lå sentralt midt i byen, med en fantastisk utsikt over sentrum. Like utenfor hotell døren var det flere fortausrestauranter, så her var det noe for hver en smak.

Iflg. Herdis var det ikke noe latmannsliv og være på tur med henne, så neste dag var det utfukt. Sardinia har en lang og spennende historie på mange måter, og noe av dette skulle vi få ta del i. Geje hadde bussen klar, og turen gikk til vestsiden i Iglesiasdistriktet, hvor vi besøkte en nedlagt sølvgruve. Fantastisk ingeniørkunst, dette var et besøk vi kunne skrevet mye om.

Neste dag gikk turen til Isola di Antioco, med sine fine strender. Egentlig godt med en hviledag, soling og et forfriskende bad i det vakre og varme Middelhavet. Herlig å ha hele badestranden for seg selv.

Litt sør for Cagliari ligger oldtidsbyen Nora. Her slo Fønikerene seg ned ca 900 år f.k, og levde av handel med mer. Her foregår det utgravninger og mange fantastisk flotte mosaikkarbeider er kommet frem i dagen. Dette må ha vært en fantastisk vakker by i sin tid.

Etter tre fine dager i hovedstaden med minnerike utflukter var det igjen på tide å innta Camarellibussen. Turen gikk nå til vestsiden av øya, Oristano, som ligger omtrent midt på øya.

Fra basen i Oristano hadde vi en spennende utfukt til fjellplatået Giara di Gesturi. Her lever det en helt spesiell villhestrase, Cavalline della Giara. Dette er verdens minste hest, bare vel en meter høy, og stammen på ca 500 dyr er fredet, og lever fritt på fjellplatået. Iflg. Herdis kom disse hestene til Sardinia med Fønikerene for ca 2000 år siden, og er i dag en turistattraksjon.

I samme området besøkte vi også en Nuraghe. På øya er det mange hundrede nuragher, noen fantastiske byggverk som ble oppført for ca 3000 år siden. Nuraghene var opprinnelig forsvarsverk bygget i stein med opp til syv meter tykke murer. Her hadde man mat og forsyninger for lang tid, slik at de var vanskelig å innta.

Det ble også tid til et besøk i oldtidsbyen Tharros. Her hadde romerene bygget en by opp på en gammel føniks by. Utgravningene hadde pågått i mange år og pågikk fortsatt. Dårlig økonomi gjorde at dette tok sin tid, men det var imponerende å se de gamle romerens ingeniørkunst. Spesielt på vann og avløpssiden.

Vi fikk også tid til et besøk i del eldste kirken på Sardinia, chiesa San Giovanni di Sines, oppført ca år 300 e.kr. Denne lå i en forlatt landsby som nå ble brukt til filmopptak (cowboy-filmer) med mer.

Etter syv innholdsrike dager var det igjen tid for å sette kursen hjemover. Vi ankom København sent lørdag kveld. Neste dag «gjorde» vi «Kongens by.» De som ikke hadde fått shoppet fra seg på Sardinia fikk nå muligheten. Dagen ble avsluttet med en deilig avskjedslunsj på Københavnerkroen, før vi satte kursen hjem til Bergen.

En flott og innholdsrik tur lagt opp av en dyktig reiseleder. Men ingen turer blir beder enn hva vi gjør det til selv, så takk til en fantastisk pensjonistgjeng, vi tar turen igjen til neste år.

Arne Vardøy, Nestleder.

Bussen gjør seg klar til nye utflukter og spennende reisemål.

Uten mat og drikke blir det ikke rare turen. Mat må man ha!

Utsikt fra graven/utskipningshavnen.

En glad og takknemlig pensjonistgjeng gjør Sardinia.

3 % til 4,7 %. Det ble ikke gitt noen begrunnelse. Og videre: «I dagens teknologiske verden må det kunne gå an å øke den fra 7,8 % for de yrkesaktive til 8 %, og tjene inn det det koster å tilbakeføre til 3% for pensjonister. Det gis ingen begrunnelse for hvorfor bare pensjonistene skal betale mer. Med en slik endring er det fullt mulig å opprettholde 3 % trygdeavgift for pensjonistene.»

Spørsmålet til politikere som vil stå på «stands» i vår og høst bør derfor bli: «Hva er begrunnelsen for at trygdeavgiften/sykedelen ble økt fra 3% til 4,7% for pensjonistene i 2011, mens de yrkesaktive fortsatte med 7,8%?»

Kjell R. Bjerke, forbundsleder

Returadresse:

Politiets Pensjonistforbund
Boks 8101 Dep.
0032 Oslo

Med If Superforsikring får du leiebil som er akkurat like stor som din egen.

Når alt er klart for tur er det bare ett ord som passer når bilen ikke vil starte: nedtur. Hvis ikke du har If Superforsikring på bil da. Den er nemlig akkurat det den høres ut som: En super forsikring. Det betyr blant annet at du får leiebil som er akkurat like stor som din egen bil. Og at du kan beholde den så lenge du trenger det.

Ikke koster vår Superforsikring så mye heller. Ring oss på telefon 02400 og oppgi registreringsnummeret ditt så gir vi deg en pris på hva Superforsikring vil koste deg. Kanskje blir det en real opptur?

I samarbeid med:

www.if.no
Telefon 02400

Rolig, vi hjelper deg.